

The book cover features a man with dark hair and a beard, wearing a black tank top and green jeans, standing in a forest. A light-colored wolf is sitting next to him. The background is a misty forest with tall trees.

EVIE PARKER

VROLIJK
HART

WOLFHARTSERIE

Vrolijk hart

Evi Parker

Smashwords Edition, License Notes

Thank you for downloading this ebook. This book remains the copyrighted property of the author, and may not be redistributed to others for commercial purposes. If you enjoyed this book, please encourage your friends to download their own copy at Smashwords.com, where they can also discover other works by this author. Thank you for your support.

Copyright 2013 Evi Parker

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Evi Parker

Met dank aan Pieter Feller van [Boekenbijlage](#) voor de redactie van Vrolijk Hart.

Inhoud

[Hoofdstuk 1](#)

[Hoofdstuk 2](#)

[Hoofdstuk 3](#)

[Over de auteur](#)

[Andere boeken van Evi Parker](#)

Hoofdstuk 1

Ik wandel niet, ik huppel door het bos. Gewoon, omdat ik een goed humeur heb. Ik ben blij en ik vind dat het een gemoedstoestand is die je mag uiten. Er is geen speciale reden waarom ik vrolijk ben. Vanmorgen ben ik wakker geworden, wat al genoeg reden is om blij te zijn. De zon scheen in mijn slaapkamer. Elke dag dat de zon schijnt, is een goede dag. Voor mijn ontbijt heb ik bosbessenmuffins gebakken. Perfect gelukt. Weer een reden om blij te zijn. De vogeltjes floten terwijl ik ontbeet en de DJ op de radio draaide een nummer van de band Imagine Dragons. Mijn dag kan niet meer stuk.

Elke dag begint op een goede manier. Niet altijd met dezelfde ingrediënten, maar er zijn altijd genoeg positieve elementen om me blij te maken. Mijn moeder zegt dat ik nooit heb gehuild toen ik ter wereld kwam. Ik ben lachend geboren. Dat is de reden dat ze me Joy heeft genoemd. Ik weet niet of het waar is, maar ze vertelt het aan iedereen die het wil horen.

Het is een wandeling van twintig minuten als ik via het bos naar mijn werk bij het eetcafé ga. 's Morgens is dat perfect, maar 's avonds is het soms een beetje spannend, omdat het dan donker is. Pas sinds de laatste paar maanden voel ik me daar minder comfortabel bij. Sinds de sheriff vertelde dat er de laatste tijd veel half opgegeten dieren in het bos worden aangetroffen. Herten en konijnen die zijn gedood door een roofdier met grote slag tanden. Door een woest en gevaarlijk beest. Het zou dom zijn om daar geen acht op te slaan, ook al heb ik me nooit bedreigd gevoeld.

In eetcafé Forbes bind ik mijn schort om en geef Jim Forbes, de mollige eigenaar en kok van middelbare leeftijd, een vriendelijke knuffel. Net als elke morgen wacht hij met gespreide armen tot ik daar klaar mee ben en zucht alsof hij het vreselijk vindt. Maar ik weet dat hij het stiekem heel leuk vindt, want hij zegt tegen iedereen dat hij mijn favoriete baas is. Hij is ook de enige baas die ik ooit heb gehad, maar geen van ons beiden zegt dat erbij.

Ik help Jim in de keuken tot de eerste gasten komen. Elke vijf minuten kijk ik door het raam of er al iemand binnen komt. Ik wacht niet op zomaar iemand. Ik wacht op Luuk, mijn favoriete klant. Jim begrijpt er niets van. Hij zegt dat Luuk fundamentele sociale vaardigheden mist en de enige reden dat hij hem niet uit zijn eetcafé zet, is dat hij een goed betalende klant is.

Ik denk dat hij Luuk er niet uit zou durven zetten zelfs al betaalde hij nooit voor zijn eten.

Luuk is een man die een gezonde dosis ontzag inboezemt. Niemand valt hem lastig. Wat ik ook denk, is dat hij gewoon onbegrepen is. Wat hij nodig heeft, is iemand die hem niet veroordeelt om zijn sociale vaardigheden die, als ik eerlijk ben, inderdaad erg minimaal zijn. Maar wat veel belangrijker is, ik denk dat hij het wel probeert. Ik denk dat Luuk wel sociaal wil zijn. Of in ieder geval wil hij niet asociaal zijn.

Als de bel van de deur gaat, huppel ik naar de klapdeur die het café van de keuken scheidt. Daar tel ik zo langzaam mogelijk tot tien. Pas dan duw ik de deur open en loop beheerst naar klant die iedere morgen als eerste binnen komt.

‘Goedemorgen, Luuk. Wat zal het zijn vanmorgen?’

Zijn antwoord doet het peper en zout stel op de tafel trillen. ‘Grom, grom, grijs, mopper, steak, grom, grijs, aardappelen, grom.’

Gelukkig spreek ik vloeiend Luuks en weet ik het moeiteloos te vertalen naar; ‘Goedemorgen, Joy. Het is een mooie dag. Vandaag heb ik zin in een rare gebakken steak met aardappelen.’

‘Het is inderdaad een mooie dag, Luuk,’ beaamt ik. ‘Steak, rare, met gebakken aardappelen. Komt eraan. Kan ik je ook wat te drinken brengen?’

‘Hrmpf.’

IJsthee dus. Mijn ijsthee, om precies te zijn. Niet dat spul uit een pak van de supermarkt. Maar mijn brouwsel met mijn geheime ingrediënt. En gezond ook nog, laten we dat vooral niet vergeten. Want er zitten geen conserveringsmiddelen of kleurstoffen in. Niets behalve eerlijke, verse, koude thee. En een beetje suiker. En natuurlijk mijn geheime ingrediënt.

Ik dwing mezelf beheerst naar de keuken te lopen en niet te huppelen of te swingen. Heel graag wil ik een extra zwaai aan mijn heupen geven, maar ook dat houd ik tegen. Ik durf toch niet te kijken of hij het wel ziet. Als ik vanuit de keuken stiekem door het raampje naar hem gluur, zie ik dat hij met gebalde vuisten aan tafel zit. Hij is het toonbeeld van ternauwernood beheerste kracht. Hij ziet er altijd uit alsof hij op het punt van breken staat. De laatste weken wordt het steeds erger. Hij lijkt ook minder goed voor zichzelf te zorgen. Zijn spijkerbroek heeft een scheur ter hoogte van zijn dij en van zijn shirt mist een knoopje of twee. Zijn donkere lokken zijn net even te lang. Ze krullen over de boord van zijn shirt en vallen in zijn gezicht. Hij ziet eruit alsof hij de zorg van een vrouw nodig heeft. Iemand die de lijnen van spanning van zijn gezicht kan weg kan vegen. Een heel sexy look vind ik dat.

Ik zucht terwijl ik zijn ijsthee inschenk. Niet dat ik denk die vrouw voor hem te kunnen zijn. Luuk heeft nog nooit belangstelling voor me getoond. Luuk toont nergens belangstelling voor, behalve zijn steak met aardappelen en mijn ijsthee.

Jim gooit een dikke steak op de grill, telt tot tien en keert hem om zodat ook die kant tien seconden op de grill ligt. 'Wie eet er nu 's morgens om acht uur een praktisch rauwe steak?' moppert hij.

'Luuk,' zeg ik overbodig. 'Elke morgen.' En ik mag hem die elke morgen brengen. Weer iets om blij van te worden.

Als ik zijn bestelling naar hem toe breng, is zijn blik gefixeerd op de ingang. Ik zet zijn steak en ijsthee voor hem neer, maar ga niet direct terug naar de keuken. Een tijdje geleden, ik denk een maand of drie, had hij dezelfde blik in zijn ogen toen er een boer binnenkwam die hem een paar dagen eerder er van had beschuldigd dat hij een koe van hem had gestolen. Luuk was uit zijn stoel omhoog geschoten alsof hij de boer had willen vierendelen. Zijn tanden waren ontbloot geweest in een wilde grauw. Zonder er over na te denken had ik een hand op zijn schouder gelegd. Half uit zijn stoel was hij als bevroren blijven staan. Ik had hem voelen trillen onder mijn hand. Nog steeds huiver ik van ontzag als ik denk aan de gecontroleerde kracht die ik onder mijn vingers heb gevoeld.

De boer was bleek weggetrokken en had rechtsomkeert gemaakt. Pas toen die met zijn truck uit zicht was verdwenen, ging Luuk weer zitten. Ik heb hem toen maar een extra glas ijsthee gebracht. Om af te koelen.

Een man en een vrouw komen het eetcafé binnen en lopen doelbewust op Luuk af. Ze laten zich niet intimideren door Luuk's boze blik. Ze geven niet de indruk dat ze er gemakkelijk vandoor gaan, zelfs niet nu Luuk ze aankijkt zoals alleen hij dat kan. Maar ik moet toegeven dat dit niet zijn meest intimiderende blik is. Hij kijkt nu meer geërgerd dan kwaad, voor zijn doen bijna mild.

De twee nieuwkomers zien er duur uit. Dure kleding, dure kapsels, dure schoenen. Vooral het haar van de vrouw valt me op. Buiten in de zon glansde het als donker koper, maar hier binnen lijkt het meer op gloeiende kolen. De kapper die dat uit een potje kan halen, moet een fortuin verdienen.

Zijn ergernis negerend, gaan ze bij Luuk aan tafel zitten. 'Goedemorgen, Luuk,' zegt de vrouw met het mooie haar.

'Hrmpf,' krijgt ze als antwoord. De dure man knikt, wat hem niet meer dan een snuif oplevert.

'Wat kan ik voor jullie doen?' vraag ik met een vriendelijke glimlach.

De vrouw glimlacht terug en knikt naar Luuk zijn steak. 'Doe mij maar wat hij heeft.'

'Voor mij ook', zegt de dure man.

Ik doe mijn best om ze niet aan te staren, maar weet dat ik daar maar deels in slaag. Ik kan

niet wachten om Jim's gezicht te zien als ik hem vertel dat Luuk niet de enige is die bijna rauwe steak voor zijn ontbijt wil.

‘Twee keer extra rare steak,’ zeg ik terwijl ik opschrijf. ‘Ook met ijsthee?’

‘Koffie’, zegt de dure man. De vrouw knikt. ‘Voor mij ook.’

‘Komt eraan!’ zeg ik vrolijk, maar inwendig brand ik van nieuwsgierigheid. Wat doen die mensen in ons stille dorpje? Zijn het vrienden van Luuk? Is dat haar echte haarkleur?

In de keuken kijkt Jim me met opgetrokken wenkbrauwen aan als ik de bestelling doorgeef. ‘Wat is er mis met wafels of pannenkoeken of een gebakken ei?’

Ik haal mijn schouders op en hoop dat hij opschiet met de steaks. Ik wil terug naar de tafel. Zien of alles goed is.

Met koffie en steaks loop ik weer naar de tafel van Luuk.

‘Medard vroeg ons je op te zoeken,’ hoor ik de dure man zeggen. ‘Het kan gemakkelijk omdat we zo dicht in de buurt wonen. En met je dreigende LWS –’ De vrouw ziet me aankomen en legt haar hand op zijn arm waarop hij stilvalt. Ze bedanken me als ik hun bestelling voor ze neerzet. Ik wens ze smakelijk eten.

Luuk reageert nergens op. Hij snijdt met abrupte bewegingen nog een stuk van zijn al half opgegeten steak en propt die in zijn mond. Hij eet alsof hij uitgehongerd is, zoals hij elke morgen doet.

Het eetcafé begint langzaam vol te lopen. Ondanks de drukte vang ik zo nu en dan delen van hun conversatie op. Een eenzijdige conversatie, want Luuk zegt niets.

‘... probleem wordt alleen maar groter,’ hoor ik de man zeggen. ‘gevaarlijk... we willen geen slachting zoals met... hier om te helpen...’

Met mijn rug naar ze toe, alsof ik helemaal niet mijn best doe om zoveel mogelijk van het gesprek op te vangen, ruim ik de tafel tegenover hen leeg.

‘Luuk, we zijn bezorgd om je,’ zegt de vrouw.

Mijn bewegingen haperen. Is er een reden om bezorgd om Luuk te zijn? Zit hij in de problemen? Is hij ziek?

‘Erg bezorgd,’ valt de man haar bij. ‘Luuk, misschien is het tijd –’ Luuk begint te grommen. Niet zoals mannen dat soms doen, maar zoals een hond dat doet. De haren in mijn nek gaan ervan overeind staan. ‘– tijd om het dorp te verlaten,’ maakt de man zijn zin af.

‘Nee!’ zegt Luuk luid genoeg om het hele café stil te laten vallen.

‘Luuk, denk er even over na...’ begint de man weer.

‘Nee!’ brult Luuk. Ik laat het opruimen voor wat het is en ren naar hem toe. Ik denk er niet over na wat ik zou moeten doen, en of hij me er überhaupt wel bij wil hebben. Het enige wat

ik weet, is dat ik bij Luuk moet zijn. Hij heeft zijn vuisten zo hard gebald, dat zijn knokkels er wit van zijn. Het bestek op de tafel rammelt door de trillingen die hij veroorzaakt. Ik leg mijn vingers op zijn vuist, inwendig verbaasd dat ik hem durf aan te raken. Met een ruk kijkt hij naar me op.

Het enige wat ik kan denken is; wauw, wat heeft hij mooie ogen. Al zo lang hij hier komt, heeft hij me nooit aangekeken. Misschien maar goed ook, want dit zijn ogen waar ik van zou kunnen dromen. Ach, wie houd ik voor de gek. Van zijn ogen ga ik vannacht dromen. Bruin, met een hint van groen aan de buitenkant van de iris. Ze zijn prachtig, zelfs nu ze zo woedend staan. Maar die woede lekt weg terwijl zijn lichaam stopt met trillen. De uitdrukking die er in achter blijft, kan ik niet plaatsen. Geruststellend streel ik zijn hand en ik raak een beetje verloren in de textuur van zijn huid. De heuvels van zijn knokkels, de dalen daartussenin en het ruige haar dat op zijn vingers groeit.

‘Graham,’ zegt de vrouw met een waarschuwende toon in haar stem.

‘Oh shit,’ zegt Graham. ‘Ik zie het. Zij is de reden.’

Luuk knippert en laat zijn blik naar mijn vingers op zijn hand vallen. Met een ruk trek ik ze terug, me opeens heel bewust van de grens die ik heb overschreden. Mijn gezicht wordt bloedheet. Ik draai me om en ren naar de keuken.

Jim krijgt bijna de klapdeur in zijn gezicht als ik naar binnen storm. ‘Is alles in orde daar?’

‘Ja hoor. Waarom zou het niet in orde zijn?’ vraag ik geforceerd opgewekt, alsof ik me niet tot aan mijn haarwortels schaam.

‘Eh, omdat er iemand stond te brullen in mijn café?’

Ik bijt op mijn onderlip. ‘Oh, dat.’

Jim trekt een wenkbrauw op, wachtend op een verklaring.

‘Dat was Luuk,’ zeg ik, alsof hij dat nog niet geraden had. ‘Er zitten een paar mensen met hem te praten en... eigenlijk weet ik niet wat er aan de hand was, maar het is nu klaar.’

Zijn mondhoeken krullen omhoog. ‘Dankzij jouw goede zorgen,’

Ik loop opnieuw rood aan en sla een hand voor mijn ogen. ‘Oh god, waar bemoeide ik me mee? Wat moet hij wel niet van me denken? Wat ben ik voor handtastelijke serveerster?’

Jim lacht even. ‘De meeste mannen hebben er weinig moeite me als een mooie vrouw hen aanraakt en ik denk dat hij er helemaal geen moeite mee heeft.’

Ik gluur tussen mijn vingers door. ‘Hoezo?’

Hij grijnst. ‘Weet je wel dat hij hier nooit komt ontbijten als jij een dag vrij hebt?’

Van verbazing laat ik mijn hand vallen. ‘Echt waar?’

Jim knikt. ‘Ik heb geen idee hoe hij altijd weet dat je er niet bent, maar als jij een dagje vrij

bent, zet ik nooit een steak klaar. Hij komt toch niet.’

Ik gluur door het raampje van de klapdeur. Greham en de roodharige vrouw staan juist op van de tafel om weg te gaan. Luuk staart uit het raam. Jim geeft me de indruk dat Luuk hier voor mij komt, maar waarom heeft hij dan nooit iets gezegd? Hij heeft me nooit uit gevraagd en is nooit een gesprek met me begonnen. Tot voor vandaag heeft hij me zelfs nog nooit aangekeken! Ik schud mijn hoofd. Nee, het is erg onwaarschijnlijk.

Ik kijk nog eens naar waar hij zit, nu alleen. Het is beslist onwaarschijnlijk, maar wat als...

Ik recht mijn schouders, raap mijn moed bij elkaar en duw de klapdeur open. Ik ga met hem praten. Wat is het ergste wat er kan gebeuren? Dat hij me afwijst en nooit meer steak komt eten. Mijn pas vertraagt en mijn schouders zakken. Dat zou jammer zijn. Erg, erg jammer. Aan de andere kant, als ik het niet doe, vraag ik me altijd af wat er had kunnen gebeuren als ik dapper genoeg was geweest om hem aan te spreken. En ik heb liever spijt van iets wat ik heb gedaan, dan van iets wat ik niet heb gedaan.

Vastbesloten trek ik mijn schouders weer naar achteren en heen naar Luuk zijn tafel. ‘Luuk, ik –’ Abrupt staat hij op, gooit wat biljetten op de tafel en loopt zonder een woord het café uit.

Perplex kijk ik hem na. Als hij uit zicht is, laat ik me zakken op de stoel waar hij heeft gezeten, die nog warm is van zijn lichaam. Al die maanden hebben we nooit contact gehad buiten zijn ontbijt om. Waarom heb ik dan nu het gevoel dat ik wel kan huilen?

Hoofdstuk 2

Het is al laat als er twee jongens, niet veel ouder dan een jaar of achttien, het café in komen stormen, vlak voordat Jim af wil sluiten voor de nacht. Ik ken ze wel. Een van de eerste keren dat Luuk hier kwam ontbijten, waren zij er ook geweest. Ze hadden hem de gek aangestoken, zoals jongens dat soms doen. Ik heb ze toen wafels met aardbeien geserveerd, afgemaakt met een flinke scheut chilisaus. Daarna hadden ze het te druk met het blussen van hun mond om Luuk te jennen.

‘Mevrouw Joy!’ roept een van de jongens, ‘We hebben uw hulp nodig!’

Ik trek mijn wenkbrauwen omhoog en kijk Jim aan. Hij fronst wantrouwend. ‘Ik ben niet in de stemming voor grapjes, jongen. Al helemaal niet als het Joy betreft.’

‘Het is Luuk,’ zegt de andere jongen, waarmee hij direct mijn volle aandacht heeft.

‘Wat is er met Luuk?’

Hij stapt naar voren en kijkt me paniekerig aan. Zenuwachtig knijpt hij in zijn eigen vingers. ‘Hij heeft Peter, onze vriend, in de boom gejaagd en hij laat hem er niet meer uitkomen.’

Ik moet bijna lachen van het beeld dat het bij me oproept. Peter als een kat in de boom met Luuk als blaffende hond eronder. ‘Waarom hebben jullie mijn hulp daarbij nodig?’

‘U bent de enige die controle over hem heeft. U moet echt komen helpen!’ smeekt de eerste jongen.

Ik? Controle over Luuk? Niemand heeft controle over Luuk. En na vanmorgen... Ik betwijfel of de situatie er beter op wordt als ik op kom dagen. Ik schud mijn hoofd. ‘Ik weet niet wat voor magische krachten jullie denken dat ik heb, maar Luuk –’

‘Hij heeft een zwak voor u,’ onderbreekt de tweede jongen me. ‘Iedereen weet dat.’

‘Maar –’

‘Boer Hansen,’ valt de eerste hem bij. ‘Als u Luuk niet had tegengehouden, had hij nu waarschijnlijk door een rietje moeten eten. Hetzelfde met die man die zijn hond had geschopt. Luuk had hem wat aangedaan als u hem die hond niet in de armen had gestopt om ervoor te zorgen.’

Voor zover ik weet, woont die hond nog steeds bij Luuk. Hij heeft een klein hartje wat dieren betreft. Een zeer bewonderenswaardige karaktertrek in een man, vind ik zelf.

Ik kijk Jim hulpeloos aan, maar hij haalt alleen zijn schouders op. ‘Ze hebben een punt.’

‘Maar Jim, je zag hoe snel hij vanmorgen bij me weg liep toen ik met hem wilde praten.’

Hij maakt een geïrriteerd geluid. ‘Waarom verwacht je dat hij reageert als een normale man? Wanneer heeft hij je ooit de illusie gegeven dat hij net als ieder ander is? Bovendien, wat heb je te verliezen?’

Ik geef mijn protest op. En niet in het minst omdat mijn hart sneller begint te kloppen bij de gedachte dat ik Luuk weer zal zien.

‘Ik breng u wel,’ zegt de eerste jongen, mijn overgave juist interpreterend.

De jongen rijdt als een maniak. Ik houd me aan de deur vast alsof mijn leven er vanaf hangt. Mijn maag is als een bibberend balletje achter in mijn keel gekropen. Ik wacht nauwelijks tot de auto stilstaat voordat ik eruit spring. Ik zou de grond kussen als ik niet bang was dat ik dan met modder op mijn gezicht naar Luuk toe moest.

‘Het is hier,’ zegt de jongen met wie ik nooit weer in een auto stap. Hij loopt voor me uit naar een houten gebouw.

Ik zie nu pas waar we zijn. De Wildcat bar, de enige plek waar je hier na tien uur een biertje kunt halen. Ik ga bijna nooit uit, dus ik kom hier zelden, maar ik weet dat het een druk bezochte bar is. Niet moeilijk, als je de enige in de omgeving bent.

De jongen loopt om het gebouw heen en wijst naar de boom waar zijn vriend in zit. Maar ik heb het al gezien. Het is niet te missen. Peter zit drie meter hoog op een dikke tak en omhelst de boom alsof die zijn beste vriend is. Luuk staat eronder en kijkt boos omhoog. Ik kan hem hier horen grommen. In een ruime cirkel staat zeker vijftig man om het tafereel heen, maar niemand grijpt in. Ik weet niet of het onverschilligheid is, angst voor Luuk, of dat ze het gewoon allemaal erg amusant vinden, maar Peter is doodsbang. Ik weet niet wat hij heeft gedaan, maar ik vermoed dat hij er inmiddels voldoende voor is gestraft.

Ik wurm mezelf tussen de toeschouwers door en ga naast Luuk staan. Het geluid van zijn gegrom vibreert van mijn borst via mijn voeten naar de grond, alsof ik een menselijke condensator voor het geluid ben. Een gromcondensator. Ik lach in mezelf.

Luuk is zo gefixeerd op de jongen in de boom, dat hij niet merkt dat er iemand bij hem staat. Ik steek mijn hand naar hem uit, maar ik hou mezelf tegen voordat ik hem aan kan raken. ‘Luuk?’

Het grommen stopt, en hij draait zijn hoofd naar me toe. Hij staart me uitdrukkingloos aan, alsof hij niet weet wat hij ziet. Dan fronst hij. ‘Wat is er?’

Alleen mijn diepgaande kennis van het ‘Luuks’ zorgt ervoor dat ik begrijp wat hij zegt. De

woorden komen zo diep uit zijn keel, dat ze nauwelijks te verstaan zijn.

‘Je bent bleek,’ grauwt hij me toe.

‘Peter zijn vriend heeft me hier gebracht en hij rijdt als een maniak en laat me alsjeblieft niet weer door hem naar huis brengen,’ gooi ik er ratelend uit.

Hij kijkt naar mijn hand die ik nog als een vuist voor me houd. Ik laat hem langs mijn zij vallen. Fronsend werpt hij een blik om zich heen die blijft hangen bij mijn eens-maar-nooit-weer chauffeur. Hij pakt mijn hand en trekt me met zich mee. Peter is vergeten.

Hij beent rechtstreeks af op de jongen die me hier heeft gebracht die geschrokken achteruit deinst tot hij met zijn rug tegen het gebouw aan staat. Met zijn vrije hand grijpt Luuk hem bij de kraag. Hij gromt en grauwt in zijn gezicht. ‘Met een dame in je auto, rijd je als een heer,’ weet ik zijn gegrom te vertalen.

De doodsbleke jongen kijkt hem angstig aan. Ik kan aan zijn ogen zien dat hij het niet heeft verstaan, maar hij knikt op goed geluk. Dat stelt Luuk tevreden en hij laat de jongen los.

Terwijl die maakt dat hij wegkomt, trekt Luuk me mee naar zijn auto. Een enorme, oude, roestige pick-up truck. Hij opent de passagiersdeur voor me en wacht tot ik ben ingestapt. Zodra hij zelf achter het stuur zit, draait hij de sleutel van de truck om. De motor start direct en spint als een poesje. Nou ja, eigenlijk meer als een grote, luie tijger. Het is vast ergens vastgelegd dat je zo’n beest van een truck niet met een spinnend poesje mag vergelijken.

Beheerst manoeuvreert hij de truck van het parkeerterrein af, de weg op.

Ik friemel aan mijn eigen vingers en bedwing de neiging om op mijn nagels te bijten. Ik zit in Luuk zijn truck. Luuk zijn truck. Ik giechel als ik besef dat het rijmt. Met een hik breek ik het geluid af en bijt op mijn onderlip. Luuk kijkt me kort van opzij aan. Arg, ik voel me als een meisje van zestien op haar eerste afspraakje, en dit komt niet eens in de buurt van een afspraakje. Luuk is gewoon een heer die een jonge vrouw niet aan haar lot over wil laten. Ik zucht. Een extreem sexy eigenschap voor een man.

Ik zet Luuk zijn sexy eigenschappen van me af en geef toe aan mijn nieuwsgierigheid. ‘Wat heeft Peter gedaan dat hij in de boom moest?’

Een grom vibreert door de truck. ‘Was lelijk over aardbeien en chilisaus.’

Mijn aardbeien en chilisaus? Oeps. Een onverwachte consequentie op mijn reactie op hun getreiter. Ik voel me geveleid dat hij het voor me op heeft genomen. Ik probeer me hem voor te stellen in het harnas van een ridder. Het kost me totaal geen moeite. Zwaaiend met zijn grote, glanzende zwaard velt hij zijn tegenstanders om de bedreigde jonkvrouw te redden, onderwijl zijn trotse, zwarte paard besturend met zijn krachtige benen. Daarna trekt hij haar achter op zijn ros om samen met haar naar een gelukkig einde te rijden.

Ik schuif heen en weer op de autostoel, wat me weer een zijdelingse blik van Luuk oplevert.

‘Wie waren die mensen vanmorgen?’ vraag ik om de stilte te verbreken.

‘Graham en Gwendoline,’ bromt hij.

‘Oh.’ Ik wacht geduldig af, maar er komt niets meer. Ik veeg een denkbeeldig stofje van mijn broek en kijk naar mijn nagels terwijl ik mijn nieuwsgierigheid probeer te bedwingen. Ik faal.

‘Vrienden van je?’

‘Zoiets.’

‘Je leek niet blij om ze te zien.’

‘Bemoeizuchtig,’ gromt hij.

Ik hap naar adem. ‘Ik?’

Hij snuift, bijna geamuseerd. ‘Nee, zij.’

Opgelucht adem ik weer uit. ‘Oh.’

De truck stopt en gaat uit. Verrast zie ik dat we bij mijn huis zijn. Hoe weet hij waar ik woon?

Voordat ik het kan vragen, stapt hij uit. Moeiteloos schuift hij over de motorkap van de truck om naast mijn deur te landen. Bij een ander had het er opschepperig en patserig uitgezien, maar bij hem ziet het eruit zoals het is; een snellere manier om aan de andere kant van de auto te komen. Hij opent de deur voor me en loopt met me mee naar mijn voordeur. Weer voel ik me een zestienjarig meisje. Het kost me alles wat ik heb om niet zenuwachtig op mijn nagels te gaan bijten.

Bij de deur draai ik me met een ruk naar hem om. Hij komt abrupt tot stilstand. Hij draagt nog steeds hetzelfde shirt als vanmorgen. Met mijn vinger raak ik een stukje stof aan waar een knoopje hoort te zitten.

‘Als je iemand nodig hebt om er weer een knoopje aan te zetten, dan wil ik dat best doen.’

Ik steek mijn hand uit naar zijn haar. ‘En ik zou je haren kunnen knippen.’ Mijn vingers gaan zonder toestemming van mijn brein door zijn donkere lokken. Mijn handen zijn wel vaker eigenzinnig waar het Luuk betreft.

Hij pakt mijn hand en trekt die zacht uit zijn haar. Daarna doet hij een stap naar voren, en nog een, tot hij bijna tegen me aanstaat. ‘Joy.’ Mijn gevangen hand legt hij op zijn schouder. Zijn arm glijdt om mijn middel. Als bevroren kijk ik hoe zijn mond steeds dichterbij komt terwijl hij zijn hoofd laat zakken, ‘Joy’, fluistert hij nog een keer en hij kust me.

Het is als niets wat ik me voor had kunnen stellen en alles wat ik ooit heb gewild. Mijn

brein is niet langer in staat om ergens toestemming voor te geven, want die is compleet overrompeld. Dus mijn handen doen waar ze zelf zin in hebben. Hij is een en al harde vlakken en pezige spieren. Ik wil elke centimeter van hem verkennen. Ik wil al mijn ledematen om hem heen slaan en hem beklimmen als een klimtoestel in een speeltuin. Als ik mezelf tegen hem aan pleister, gromt hij in mijn mond. Het is als niets wat ik ooit eerder van hem heb gehoord. Dit is een geluid dat van diep uit zijn keel komt, wat ik van top tot teen kan voelen en overal tussenin. Een heel tevreden en erotisch geluid. Ik wrijf mijn benen tegen elkaar om de behoefte die ik daar plotseling voel te verminderen, maar het wordt er alleen maar erger van. Hij zuigt aan mijn tong en speelt ermee. Ik maak een hulpeloos piepgeluid, helemaal niet sexy, maar Luuk gromt nog een keer. Dan verbreekt hij de kus en verlegt zijn aandacht naar mijn hals. Met open mond zuigt, likt en knabbelt hij aan mijn nek. Ik hou hem stevig vast en sla een been om zijn heup. Hij maakt er gebruik van door zijn hand achter mijn knie te haken en me hard tegen zich aan te trekken. Hij beweegt zijn heupen en ik voel de druk op precies de juiste plaats. Nog heel even en het kan me niets meer schelen dat we buiten staan en dat iedereen die hier langsloopt ons kan zien.

‘Luuk, kunnen –’ Ik word afgeleid door zijn hand die over mijn ribben naar boven richting mijn borst glijdt. ‘Kunnen we niet beter –’ Zijn hand omvat mijn borst en ik vergeet wat ik wil zeggen. Als zijn duim over mijn tepel gaat, kreun ik. Ik schrik een beetje van het geluid en kom weer een beetje tot mijn positieven. ‘Ga je mee naar binnen?’

Zijn bewegingen vallen stil. Ik kan zijn hete adem in mijn nek voelen, zijn ademhaling net zo zwaar als die van mij.

‘Joy, je hebt geen idee hoe graag ik dat zou doen. Hoe graag ik je wil proeven en om me heen wil voelen.’

Ik voel een “maar” aankomen, dus ik zeg niets.

Hij laat mijn been zakken en vouwt zijn handen om mijn gezicht. ‘Ik ben niet veilig, Joy.’

Ik knipper met mijn ogen. Voor mij heeft hij altijd veilig aangevoeld, dus ik begrijp niet wat hij bedoelt.

Met een zucht sluit hij zijn ogen en rust zijn voorhoofd tegen dat van mij. ‘Ik ben niet in orde, Joy. Gevaarlijk.’

De adem stukt in mijn keel. ‘Ben je ziek?’

Hij tilt zijn hoofd weer op en schudt van nee. ‘De dieren die gedood worden...’ Hij schudt weer zijn hoofd. ‘Het is ingewikkeld.’ Hij geeft me een kus op mijn voorhoofd. Daarna laat hij mijn gezicht los en stapt achteruit. ‘Tot morgen, Joy.’

Hoofdstuk 3

De volgende morgen zweef ik dansend door het bos. Ik kon de afgelopen nacht niet slapen, maar het kan me niets schelen. Luuk heeft me gekust. Ik draai een pirouette en dans weer verder. Hij heeft dan misschien wat issues, maar het is vast niets wat we samen niet aankunnen. Als hij ziek is vind ik dat heel erg, maar dan wil ik er voor hem zijn als hij me nodig heeft.

Luuk heeft me gekust! Met mijn armen wijd draai ik in het rond. Een groep vogels vliegt op en vanuit mijn ooghoeken zie ik een konijn langs rennen. Dan voel ik een harde klap tegen mijn arm. Uit balans wankel ik naar achteren en val op mijn achterste. Als ik opkijk sta ik oog in oog met een grote, roodbruine wolf. Het dier schudt met zijn kop en wrijft met zijn poot over zijn neus. Hij heeft een prachtige vacht, als donker glanzend koper waar de zon hem raakt. Hij staart me aan. Ik kan niets anders doen dan terugstaren. Dan schiet hij plotseling weg en is hij verdwenen. Als mijn arm niet nog schrijnde van de klap, had ik me afgevraagd of het echt was gebeurd.

Als ik bij het eetcafé kom, zit Luuk al op zijn plek. Ik glimlach stralend naar hem. Hoewel hij zelf niet glimlacht, kijkt hij ook niet nors. En hij kijkt me aan met die mooie ogen van hem. Een ontwikkeling waar ik heel blij mee ben. Ik zou uren naar zijn ogen kunnen kijken.

Zijn neusvleugels bewegen alsof hij iets ruikt. Hij fronst en pakt mijn hand om naar mijn arm te kijken. ‘Wat is er gebeurd?’

Tot mijn verbazing zie ik een dun straaltje bloed langs mijn arm lopen. Middenin het vlezige gedeelte van mijn onderarm zit een klein gaatje waar langzaam bloed uit opwelt. ‘Oh, ik had vanmorgen een botsing met een prachtige wolf. Maar ik had niet door dat het bloedde.’

Zijn kwade blik is weer terug. ‘Een wolf? Hoe zag die eruit?’

‘Wees niet boos op de wolf, Luuk. Het was een ongeluk.’

‘Hoe zag de wolf eruit, Joy?’

‘Roodbruin. Heel mooi,’ geef ik zuchtend toe. ‘Maar zoals ik zei, het was een ongeluk. Hij zat ergens achteraan en die vloog vlak langs me heen.’

‘Wolvin.’

Ik knipper met mijn ogen. ‘Wat?’

‘Het was een wolvin die je hebt gezien.’ Hij trekt aan mijn arm waardoor ik dicht bij hem

kom te staan. Hij buigt naar voren. Met zijn tong volgt hij het spoor van bloed. Ik huiver van onverwachte opwinding. Oh god, ik wil die tong op heel andere plekken voelen. Als hij weer achterover gaat zitten is elk spoor van bloed verdwenen. Het gaatje in mijn arm bloedt niet meer en ook het schrijnen van mijn arm is over.

‘Goedemorgen, Luuk.’

Ik maak een sprongetje van schrik als ik Greham en Gwendoline zie staan. Ik wil mijn arm lostrekken uit zijn greep, maar hij laat me niet gaan. In plaats daarvan draait hij mijn arm naar de nieuwkomers toe waardoor ze het gaatje in mijn arm kunnen zien. ‘Dit gebeurt niet weer,’ gromt hij naar ze.

Greham staart als bevroren naar mijn arm.

Gwendoline slikt hard en kijkt me aan. ‘Hoe is het met je?’

‘Prima,’ zeg ik snel. ‘Het is niets. Ik had vanmorgen een ongelukje in het bos.’ Ik staar even naar haar haren. Een donkere koperkleur. Net als de wolf. Of wolvin. Wat toevallig.

Ik trek weer aan mijn arm. ‘Luuk, ik moet aan het werk.’

Hij verslapt zijn greep zodat ik mijn arm terug kan trekken, maar ik doe het langzaam zodat zijn vingers over mijn huid glijden. Ik moet mijn keel schrapen voordat ik kan praten.

‘Wat kan ik jullie brengen?’

Ze bestellen hetzelfde als de dag ervoor en ik breng het zo snel ik kan, in de hoop dat ik nog iets van hun gesprek op kan vangen. Maar hun toon is te laag en te zacht voor mij om te verstaan waar het over gaat.

Ik ben teleurgesteld als Luuk vertrekt zonder afscheid te nemen.

In de loop van de dag krijg ik het steeds warmer en ik doe niets anders dan mijn voorhoofd aan mijn schort afvegen. Tot drie keer toe kom ik in de keuken om een bestelling door te geven om er achter te komen dat ik vergeten ben om het op te schrijven. Als ik het voor de vierde keer doe, stuurt Jim me naar huis om uit te zieken.

Als ik thuis kom, meen ik te zien dat er een grote, donkergrijze wolf op de scheiding van mijn erf zit, maar als ik met mijn ogen knipper is hij weer verdwenen. Ik schud het van me af als verbeelding. Misschien ben ik zieker dan ik denk. Zonder te eten ga ik naar bed en val onmiddellijk in een droomloze slaap.

De volgende morgen ben ik nog niet beter, maar ik voel me goed genoeg om weer aan het werk te gaan. Ik wil het Jim niet aandoen om de hele dag thuis te blijven. Hij heeft het gisteren waarschijnlijk al druk genoeg gehad omdat ik vroeg naar huis ben gegaan. Bovendien zie ik Luuk niet als ik thuis blijf.

Ik huppel of dans niet door het bos, maar kies het kortst mogelijke pad naar het eetcafé. Ik luister niet naar de vogeltjes en ik heb niet de energie om mijn gezicht op te heffen naar de zon.

Jim kijkt me vreemd aan als ik hem niet begroet met een knuffel. ‘Weet je zeker dat jij je goed genoeg voelt om te werken?’

‘Ja hoor,’ zeg ik afwezig en schuifel door de klapdeur om te kijken of Luuk er al is. Hij gaat net zitten als ik de ruimte binnenloop. ‘Hey,’ zeg ik. ‘Steak, aardappelen en ijs thee?’

Hij gromt wat en ik tover een slap glimlachje tevoorschijn. Als ik me omdraai om zijn bestelling aan Jim door te geven, wordt mijn aandacht gevangen door een paar eekhoorns die elkaar achterna zitten. Het ziet er leuk uit. Zo leuk, dat ik mee wil doen. Ik wil achter de eekhoorns aanzitten. Misschien kan ik ze vangen. Bij die gedachte loopt het water me in mijn mond.

Ik voel een hand op mijn schouder. Ik draai me met ontblote tanden om en hap naar de hand. Bij het zien van Luuk zijn geschrokken gezicht besef ik wat ik heb gedaan. Geschokt sla ik mijn handen voor mijn mond. Met grote ogen staar ik hem aan. ‘Sorry,’ murmel ik tussen mijn vingers door.

Een glimlach verschijnt op zijn gezicht en hij begint te lachen.

Hemel, Luuk is een onweerstaanbaar stuk als hij lacht. Ik word er licht in mijn hoofd van. Ik laat mijn handen vallen. Ze beginnen zwaar aan te voelen. ‘Mijn beste glimlach kan geen reactie ontlokken, maar als ik naar je snauw ga je lachen?’

‘Het is zo ongebruikelijk voor jouw doen,’ lacht hij, maar dan lekt zijn vrolijkheid weg. ‘Is alles wel goed met je?’

Als de wereld ophoudt met tolleren, dan gaat het vast beter, wil ik zeggen, maar ik ben controle over mijn woorden verloren en de vloer komt op me af. Het laatste waar ik me van bewust ben, zijn Luuks armen die me opvangen.

Ik droom van Luuk en een huis waar ik nog nooit ben geweest. Ik droom ook van Greham en Gwendoline, maar Luuk houdt ze grommend op een afstand. Ik droom van vreselijke jeuk onder mijn huid en een withete pijn. Daarna is er even helemaal niets meer.

Als de droom weer verder gaat, zie ik dat ik een wolf ben. Een hongerige wolf. Ook Luuk is veranderd in een wolf. Samen gaan we het bos in om te jagen. Luuk haalt een hert voor me neer waar we zij aan zij van eten. We laten niets meer van het hert over dan afgekloven botten en een gewei. Na dit overvloedige maal krul ik mezelf op en val ik in slaap.

Later draagt Luuk me terug naar het onbekende huis. Ik ben naakt, net als Luuk, maar het

geeft niet, want het is maar een droom. Hij legt me in bed. Ik weiger om hem los te laten waardoor hij bij me op bed moet komen liggen. Ik kruip lekker tegen hem aan en val weer in slaap.

Als ik wakker word, weet ik meteen dat ik niet in mijn eigen bed lig. Mijn eigen bed is namelijk niet uitgerust met een gespierde, naakte man waar ik mezelf overheen kan draperen. Een man die bijzonder lekker ruikt, moet ik zeggen.

Ik til mijn hoofd op en kijk hem aan. 'Ik droom nog,' zeg ik tegen Luuk.

Hij rolt ons om, zodat hij nu boven ligt. 'Dan droom ik ook.'

'Wat gaat er gebeuren in deze droom?'

Hij trekt het laken een stukje naar beneden zodat mijn borsten worden ontbloot. 'In mijn droom ga ik de liefde bedrijven met de vrouw waar ik al maanden gek op ben.'

Mijn tepels worden hard van de visuele aandacht die hij ze geeft. Hij gromt diep in zijn keel.

Ik kronkel van de vibratie. 'Oh, dat klinkt goed. Mag ik meedromen?'

'Jij speelt de hoofdrol,' bromt hij en neemt een tepel in zijn mond.

Ik wriggel, kreun en schok onder de aandacht die hij verdeelt over mijn borsten. Hij duwt mijn benen uit elkaar met zijn knie zodat hij ertussen kan liggen. Ik beweeg mijn heupen in de hoop dat ik hem kan vangen. Ik heb nog nooit zo de behoefte gevoeld om gevuld te zijn.

Hij wrijft plagend heen en weer over mijn gevoeligste plekje. 'Is dit wat je wilt, Joy?'

Ik knik geestdriftig en begraaf mijn vingers in zijn billen.

'Zeg het, Joy. Ik wil dat je me zegt wat je wilt.' Hij klinkt wanhopig en een beetje bezorgd alsof hij bang is dat ik me bedenk, dat ik zal zeggen dat het een vergissing is en dat ik hem helemaal niet wil. Maar niets is verder van de waarheid. Ik wil hem net zo erg als mijn volgende ademdeug. 'Ik wil je, Luuk. Ik wil je in me. Ik wil dat je –' Maar meer heeft hij niet nodig. In een beweging duwt hij zichzelf bij me naar binnen. Met elke stoot duwt hij me dichterbij de afgrond, dichterbij de hemel. Steeds dichterbij de plaats waar ik samen met hem naartoe wil. Hij bewijst dat het inderdaad een droom is, want niemand kan hier zo goed in zijn. En dan ben ik daar. Ik val, ik vlieg, ik explodeer. Luuk gooit zijn hoofd achterover en maakt een geluid dat het houdt tussen een grom en een kreun.

Het meeste van zijn gewicht ondersteunt hij met zijn ellebogen terwijl hij kleine kusjes in mijn nek en op mijn kaak plant. Ik kan weinig meer doen dan hijgen. Elke spier in mijn lichaam is slap als elastiek. Hij rolt op zijn rug en trekt me met zich mee zodat ik weer boven lig.

Het duurt een poosje voordat ik mijn hoofd weer op kan tillen. ‘Ik heb van je gedroomd,’ zeg ik.

Zijn mondhoeken krullen lui omhoog. ‘Ja?’

‘Ik droomde dat je in een wolf veranderde. En ik was ook een wolf. We hebben een hert gegeten.’

Zijn lichaam wordt gespannen. Hij kijkt me serieus aan. ‘Dat was geen droom, Joy.’

Ik snuif. ‘Natuurlijk was dat een droom. Mensen veranderen niet in wolven.’

‘Ik wel. En jij nu ook.’

Het laatste van mijn postorgastisch gevoel verdwijnt. ‘Luuk,’ begin ik, een beetje bezorgd om zijn gezonde verstand, maar hij laat me niet uitpraten.

‘Ik heb dat hert voor je gedood. Daarna ben je in slaap gevallen en heb jij je menselijke vorm weer aangenomen. Ik ben getransformeerd en heb je thuis gebracht, naar mijn huis. Hier heb je vannacht geslapen.’

Ik staar hem aan. ‘Hoe weet jij wat er in mijn droom gebeurde?’

‘Het was geen droom, Joy. Het is echt. Ik ben een weerwolf en jij bent er een geworden door de beet van Gwendoline, de roodbruine wolf die je in het bos tegenkwam.’

Ik schuif een stukje bij hem weg en trek het laken strak om me heen. Ik wil mijn hoofd achterover gooien en hard lachen om de ingenieuze grap die hij met me uithaalt, maar achter in mijn brein maakt een stemmetje me aan het twijfelen. Tenzij ik praat in mijn slaap, kan hij onmogelijk weten waar ik van heb gedroomd. En hoe kom ik naakt in zijn bed? En de wolf uit het bos had precies dezelfde kleur haar als Gwendoline. En Luuk gromt en heeft het bloed van mijn arm gelikt. Ik bedoel, wie doet dat?

Maar een weerwolf? Kom op. Dat is te vergezocht.

Hij kijkt naar het plafond. ‘Ah, shit. Ik had moeten weten dat dit te mooi was.’ Hij stapt uit bed en meteen ben ik die onzin over weerwolven vergeten. Wat heeft die man een mooi lichaam. Gespierde billen, strakke buik en borstspieren om je tanden in te zetten. En met die man heb ik in bed gelegen, Met hem heb ik de liefde bedreven. Mijn Luuk. Hij kijkt me geamuseerd aan en ik realiseer me dat ik lig te grommen, bijna als het spinnen van een grote kat. Hij lacht als ik een hand voor mijn mond sla. Wat in hemelsnaam was dat?

Nog steeds lachend gooit hij een shirt op het bed. ‘Hier, doe deze aan. Greham en Gwendoline wachten op ons in de woonkamer.’

Mijn ogen puilen bijna uit. Greham en Gwendoline zaten in de woonkamer terwijl ik de longen uit mijn lijf schreeuwde tijdens mijn orgasme? En hij verwacht dat ik ze gekleed in zijn shirt onder ogen durf te komen? ‘Waar zijn mijn eigen kleren?’

‘Daar is weinig meer van over.’ Hij wijst naar een stapeltje vossen in de kleur van mijn rok en blouse. ‘Ze zijn stuk gegaan toen je transformeerde.’ Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat hij een spijkerbroek aantrekt, maar ik kan mijn ogen niet lostrekken van het restant van mijn kleding op de vloer.

Als ik niet in beweging kom, pakt hij het shirt en kleedt me aan alsof ik een kind ben. Geduldig maakt hij de knoopjes een voor een dicht. Met zijn hand duwt hij mijn gezicht naar hem omhoog. Hij kust me op mijn voorhoofd. ‘Liefje, Joy, het komt allemaal goed. Ik beloof het je. De afgelopen maanden heb jij mij geestelijk gezond gehouden. Ik ga nu hetzelfde voor jou doen. Ik ga nergens naartoe.’ Hij kust het puntje van mijn neus, mijn jukbeenderen, mijn mond. Een paar dagen geleden had ik er alleen maar kunnen dromen om die woorden uit Luuk zijn mond te horen. Maar dat lijkt wel een levenlang geleden.

Luuk houdt mijn hand vast als we de woonkamer in lopen. Graham en Gwendoline schieten op de bank uit elkaar als twee tieners die door hun ouders worden betrapt. Gwendoline haalt haar vingers door haar kapsel wat her en der omhoog gewoeld is. Graham trekt zijn stropdas recht.

Luuk grinnikt, maar ik heb andere dingen aan mijn hoofd, zoals die uitermate belachelijke vraag die in mijn keel brandt, maar die ik weiger te stellen. ‘Ik ben gebeten en nu ben ik een weerwolf?’ rolt er uit mijn mond. Mijn schouders zakken naar beneden. Shit. Is het verlies van impulscontrole een bijwerking van het weerwolf zijn?

Gwendoline krimpt ineen alsof ik haar op de vingers heb getikt. ‘Ah, ja, sorry. Mijn schuld. Het spijt me zo.’

‘Jij bent de roodharige wolvin?’ vraag ik, maar ik weet het antwoord al.

Ze knikt. ‘Het spijt me,’ zegt ze nog een keer. ‘Ik had niet door dat ik door je huid heen was gegaan.’

‘En wat nu?’ vraag ik.

Luuk slaat een arm om mijn schouders. ‘We komen er samen wel uit.’

Ik kijk hem aan. ‘Heb jij niet al genoeg problemen? Je bent toch ziek?’

‘Ik vermoed dat je niet meer over LWS in hoeft te zitten,’ zegt Graham.

Gisteren heb ik ze daar over horen praten, maar ik weet nog steeds niet wat het is. ‘LWS?’

‘Het is een fase die iedere weerwolf meemaakt,’ legt hij uit. ‘Een soort puberteit, maar dan rond het honderdste levensjaar. Het veroorzaakt depressies, buitensporige agressie en soms een regelrechte slachting van de prooidieren in het bos. Alleen wolven die een wolvin als partner hebben, blijven ervoor gespaard.’

‘De meeste weerwolven trekken zich tijdens de LWS terug uit de maatschappij,’ zegt Luuk. ‘Maar ik wilde jou niet verliezen.’

Mijn hart smelt, maar ik ben nog niet vergeten wat Greham heeft gezegd. ‘Honderd jaar? Een weerwolf kan honderd jaar worden? Ondanks die, eh, LWS?’

‘Een weerwolf kan wel zevenhonderd jaar worden,’ zegt Greham. ‘En ik denk niet dat je over LWS hoeft in te zitten. Niet als jullie samen zijn.’

Ik kijk weer naar Luuk. ‘Zijn we samen?’

Hij lacht en ik smelt een beetje meer. ‘Ik laat je niet meer gaan, Joy. Ik hou al van je sinds de eerste keer dat ik je door het bos zag dansen.’

Daarom wist hij waar ik woonde. Hij was me door het bos gevolgd. En daarom wist hij ook altijd precies wanneer ik werkte en wanneer ik vrij had. Ik verberg mijn gezicht in zijn nek en sla mijn armen om hem heen. ‘Ik hou ook van jou.’

‘Je bent niet boos?’ vraagt Gwendoline hoopvol.

Verbaasd kijk ik haar aan. ‘Boos? Je hebt me Luuk gegeven. Ik ben je eeuwig dankbaar.’

Haar wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Oh, als je het zo bekijkt...’

‘Joy ziet de positieve dingen in het leven,’ zegt Luuk trots. Hij laat zijn hand van mijn schouder naar mijn heup glijden. ‘En ik hoop dat we nu klaar zijn, want ik wil haar graag nog meer positieve dingen van haar nieuwe leven laten zien.’

Greham grinnikt en trekt Gwendoline naar de deur. ‘Als je haar alles hebt ‘laten zien’, komen jullie maar een keer bij ons langs.’

‘Kan nog wel een poosje duren,’ mompelt Luuk en trekt me in zijn armen. ‘Want het is een compleet nieuwe wereld.’

Ik spring op en sla mijn benen om zijn heupen. ‘Laten we maar beginnen dan.’

Einde

###

Bedankt voor het lezen van mijn verhaal. Als je het met plezier hebt gelezen, wil je dan een review achterlaten op [Smashwords](#) of je favoriete boekhandel?

Alvast bedankt!

Over de auteur

Evi Parker is het pseudoniem voor een inwonster van Haskerhorne, Friesland. Een vrouw met een overactieve fantasie, een doorsnee computer en een blinde vastberadenheid om dromen op (digitaal) papier te zetten.

Ze is geen achttien meer, maar ze hoeft voorlopig ook nog niet naar het bejaardentehuis.

Evi houdt van alle dieren, behalve de agressieve steekmuggen die haar in de zomer klieren als ze een briljante passage probeert te schrijven. (Die steekmuggen zijn dan ook de oorzaak dat ze nog niet die ene passage heeft geschreven waardoor de hele wereld haar naam kent.) Aan haar vrienden zal het in ieder geval niet liggen, want die zijn goud waard, wat ze heeft ontdekt bij het uitkomen van haar eerste novelle Handelswaar.

Dank, en veel liefs, Evi.

Andere boeken van Evi Parker

Wolfhartserie

[Ivoren Hart](#)

Andere boeken

[Handelswaar](#) - bij elke boekhandel in print te bestellen.

[Website van Evi Parker](#)

[Facebook van Evi Parker](#)

[Evi Parker op Twitter](#)

[Smashwords Auteurspagina](#)